

Una mossegada

(ALDC, I, 54. Una mossegada)

Mos, amb *o* oberta, del llatí *MORSUS* ‘mossegada’, és el mot més antic (el s. XIII, encara *mors*), estès per tot el valencià, tortosí, menorquí i eivissenc, àrees conservadores; a la franja fronterera es troba la forma diftongada, *muesso* (87, 94) i en valencià, algun cas del diminutiu *mosset* (162, 167); a l'oest del Principat, campa el derivat *mossada*. A partir del verb *mossegar*

(< llatí tardà *MORSICARE* ‘pegar mossegades’) es va formar el postverbal *mossec* i el derivat *mossegada*, amb el sufix *-ada* (< llat. *-ATA*), indicador de l'acció i el resultat del verb; el mateix sufix s'ha afegit a *boca*, *dent* i *bocí* per a formar els derivats *bocada* (10, 20, 95), *dentada/dentellada* (1, 152, 182) i *bocinada* (77) respectivament.

